

عنوان مقاله:

بازخوانی نشانه های ترکیبی و «» در غزلیات سعدی و حافظ « (حروف ربط مرکب مخفف)

محل انتشار:

سیزدهمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

هوشنگ مرادی - مربی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

علی امینی - استادیار، گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شیراز، شیراز، ایران.

محمد مهدی ترابخواه جهرمی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد لارستان، لارستان، ایران.

خلاصه مقاله:

این مقاله با در نظر داشتن پرهیز ارباب بلاغت نظم فارسی از کاربرد حرف ربط «و» در آغاز مصراع برای پیوند دو بیت یا دو مصراع به یکدیگر، با پیشفرض کاربردشناسی متفاوت نویسه «و» با دو مدلول صوتی 0 و va در متون نظم فارسی، با رویکرد عام نشانه -شناسی زبان، به بررسی نحو و معنی شناسی و کاربردشناسی حروف ربط مرکب و مخفف «وگر»، «ور»، «وگرنه»، «ورنه»، «وین»، «وان»، «وز»، «وندر»، «وانگاه» و وابسته های آنها در غزلیات سعدی و حافظ پرداخته است. در خلال مقاله با تحلیل نمونه هایی از ابیات این دو شاعر، علاوه بر نقش و معنای ربطی این حروف، بر کشف مراد نحوی و بلاغی چنین ساختهایی متناسب با اندیشه و سبک هر شاعر تاکید شده و در برخی نمونه ها با تمرکز بر نقش معنایی حروف، معنی بیت در قیاس با معانی مطرح در پیشینه شرح و معنی غزلیات سعدی و حافظ بازخوانی شده است. در پایان نیز به کاربرد این نوع نشانه های ترکیبی به منزله شگردهای گریز از قاعده منع حضور «و» در آغاز مصراع در سنت نظم فارسی اشاره شده است.

کلمات کلیدی:

نشانه شناسی؛ نحو؛ معنی شناسی؛ کاربردشناسی؛ حرف ربط مرکب مخفف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1582943>

